

MARIA MONTSERRAT MARGARIT CASTELL

LES DETENCIONS I EL TRASLLAT A LA CASERNA DE LA GUÀRDIA CIVIL

La impressió d'una persona que sí que era militant del PSUC i que [també ho eren] els seus companys i la seva família, quasi es pot dir, no? Perquè [també ho era] el meu cunyat i moltes amigues i amistats. Com vaig viure lo de la detenció? Potser és interessant, perquè no estava implicada ni estava dintre. Bé, implicada sí, perquè érem militants i estàvem fent coses. Jo els vaig viure, aquells dies que dieu, que era pont, era el 12 d'octubre, estava amb uns altres companys, estàvem a Andorra. Vam anar a Andorra. Llavors precisament vam anar a prendre no-se-què a un bar, i em va passar -com a alguns que heu comentat vosaltres-, que ho vaig veure per la televisió.

Amb aquests companys que estàvem, que també eren de Manresa, no eren del PSUC, però van dir: "Mira, mira, Montse, què passa". Llavors vam estar alerta, i -me'n recordo molt- que vaig sentir el nom del Fuentes i del Cònsola, que eren persones que jo coneixia molt. I és clar, sí que vaig agafar com una por, però, tot i que hi estava implicada, era una por que vaig pensar, -m'agradaria explicar-ho-, que ja pensava que potser podria passar alguna cosa així alguna vegada.

Quan vam tornar a Manresa, recordo que [estava] amb l'Emili, el seu germà com que estava a Barcelona -com ell ha explicat-, sí que el van agafar i se'l van endur a la Model. No, a la Model era en una altra ocasió. Llavors l'únic que vam fer va ser netejar el pis de papers i de coses, això sí que ho recordo, perquè *inclús* ho vaig cremar, allà amb el fogonet, perquè teníem cosa. Una mica per explicar que, les dones, les companyes dels que també agafaven -jo en aquest cas de l'Emili-, com ho vivíem, -potser també seria interessant de parlar-ne-. Potser no estaven tant implicades, com la Rosario o alguna altra companya, però les altres ho vivíem això: havíem de cremar les coses, havíem d'amagar..., el company desapareixia, -com ella ha explicat- i es va quedar amb dues criatures petites i potser no sabia ni on era. Totes aquestes coses penso que són importants.

Jo, personalment, no ho vaig viure amb por. Vaig viure-ho més pensant que estàvem fent una cosa... Quasi ho vaig veure com una conseqüència normal del que estàvem fent, però no amb ganes de deixar-ho, no per això deixar-ho, si no al contrari. Encara amb ganes de lluitar-hi més.

- Així no et va venir de nou?

<http://www.memoria.cat/detencions1975>

Web "Les últimes detencions del franquisme a Manresa (octubre-desembre 1975)"
<http://www.memoria.cat/detencions1975>

No, no em va venir de nou, i a més em va donar *inclús* força per continuar, per veure que és el que s'havia de fer, i si s'havien de fer més coses, doncs [jo] disposada totalment.

<http://www.memoria.cat/detencions1975>

ASSOCIACIÓ MEMÒRIA I HISTÒRIA DE MANRESA